

"It Bern fan Easterein"

Een kerstverhaal in en rond Easterein

Het was een koude heldere winternacht. Boven Easterein was de lucht strak en zwart als fluweel, en de sterren fonkelden alsof ze iets wisten, iets wat de mensen op aarde nog niet wisten.

In het dorp waren de meeste ramen verlicht. Er stonden kerstbomen in de woonkamers, geitenwollen sokken aan de radiatoren, en de geur van stoofvlees en appeltaart hing in de lucht. Vele huizen hadden mooie kerststallen in de vensterbank staan voor de kribjesroute die voor het eerst in Easterein georganiseerd was. In de verte hoorde je ergens een koe loeien, een kerkklok slaan, en verder..... niets alleen de stilte.

De rust van het Friese land.

Een eindje buiten het dorp, langs de weilanden, waar de slootjes er bevroren bij lagen en het riet stijf stond van de rijp, gebeurde iets bijzonders.

Ergens tussen Easterein en de Kliuw, was een jong stel gestrand met hun oude bordeaux rode Renault 4. Ze kwamen niet uit de buurt en ze waren op weg naar familie in het Noorden om de feestdagen mee door te brengen. De man heette **Sjoerd**, en de vrouw – hoogzwanger – heette **Marije**.

Nu de auto het had begeven op de smalle weg tussen de weilanden, bleek dat de mobiele ontvangst erg slecht was, de wegen waren spekglad, Loonbedrijf Okkema had nog geen tijd gehad om de kleine binnen doorwegen zoals de Slachte dyk te strooien, en het was ook al erg laat geworden.

Sjoerd en Marije hadden besloten om maar te gaan lopen, op zoek naar hulp. Maar in het donker waren ze de weg kwijtgeraakt. Na een tijdje gelopen te hebben kwamen ze bij een houten schuur uit, een oude koeienstal, ooit gebruikt door een boer die nu allang met pensioen was. Het dak lekte een beetje, er lag stro op de grond, en het rook er naar de geur van hooi en het verleden.

Sjoerd en Marije besloten hier even te gaan rusten Marije kon geen stap meer zetten. Daar, op die koude plek in die oude houten koeienstal – ver van huis, zonder ziekenhuis, zonder dokter – kreeg Marije weeën, de baby kwam eraan.

In Easterein zelf merkte niemand iets van deze bijzondere geboorte. Nou ja, bijna niemand.

Want net buiten Easterein bij de Kliuw woonde **Tsjerkje**, een oudere vrouw met een scherp gehoor en een nog scherper hart. Ze had iets met de natuur. Als de lucht veranderde, voelde ze het in haar botten. Als er verdriet was in de lucht, wist ze het zonder dat iemand iets zei.

Die nacht werd ze wakker, zonder reden. Ze keek uit het raam en zag dat de sterren anders stonden. Alsof één ster, ver boven het weiland, helderder straalde dan de rest. Ze trok haar wollen jas aan, pakte haar lantaarn, en liep naar buiten. Niet omdat ze wist wat ze zocht, maar omdat ze voelde dat ze ergens moest zijn.

Onderweg kwam ze langs **Siemen**, een jonge boer die net zijn laatste koe had gevoerd. Hij keek haar verbaasd aan. “Tsjerkje, wat dogge jo op dizze tiid fan de nacht bûten?”

“Ik wit it net,” zei ze, “mar der is ljocht yn ‘e loft. Kom mei.”

En zo gingen ze samen. Onder het licht van de sterren, door de sneeuw, over het pad langs de sloot.

Ondertussen, in de stal, had Sjoerd een plekje van stro gemaakt voor Marije. Haar gezicht was bezweet, haar handen koud. Ze beefde, maar haar ogen stonden krachtig. Ze was bang, maar niet alleen. En toen vlak na middernacht – terwijl een ijsvogel stil op een tak toekeek – werd het kindje geboren.

Een jongetje, klein, warm en levend.

Sjoerd wikkelde hem in een wollen sjaal. Marije hield hem dicht tegen zich aan. Geen wieg. Geen muziek. Alleen de ademhaling van drie mensen in een stille Friese stal. En precies op dat moment... ging de deur open.

Daar stonden Tsjerkje en Siemen. Ze zeiden niets, ze keken, en ze voelden. Een wonder. Geen bliksem, geen engelenzang. Maar de warmte van nieuw leven, midden in de kou.

“Binne jimme allinnich?” vroeg Tsjerkje.

Sjoerd knikte. “De auto..... Hij is stuk..... de telefoon..... We hadden geen bereik..... we konden nergens heen.”

Tsjerkje lachte zacht, haar ogen glinsterden. “Dan binne jim krekt op 'e goeie plak.”

Die nacht verspreidde het nieuws zich snel over die bijzondere geboorte in de oude koeienstal op de Kliuw – niet via telefoons of Facebook, maar van mond op mond, van hart tot hart.

De kerstnachtdienst in de kerk was net afgelopen en een paar nieuwsgierige dames kwamen even bij de baby kijken, postbode Janny die ook bij de kerstnachtdienst was geweest had een kan warme chocolademelk meegekregen van Andre de koster.

Ook dominee Nicolette en Marja kwam langs, ze hadden een dekentje en een warme kruik geregeld.

Niemand wist precies waarom ze kwamen. Ze voelden het gewoon. Alsof die ster hen riep.

In de vroege ochtend stonden er wel twintig mensen in en om de stal. Sommigen zongen zachtjes, anderen gaven warme thee en hadden kleine kleertjes meegenomen, weer anderen bleven gewoon stil staan, kijkend naar het kindje.

Het kleine jongetje in de stal werd het **kindje van Easterein** genoemd.

En hoewel niemand zijn echte naam kende – en hij de volgende dag met zijn ouders Sjoerd en Maria weer vertrok in de inmiddels gerepareerde Bordeaux Rode Renault 4, veilig, gezond en dankbaar – was er iets veranderd in het dorp.

Nu brandt er ieder jaar met kerst een klein lichtje op het land tussen Easterein en de Kliuw. Niemand weet precies wie het aansteekt. Maar het brandt. Soms op een paal, soms op een oude hooiberg, soms zomaar midden in het weiland
En elk jaar als dat licht verschijnt, weten de mensen van Easterein:
✧ Er is weer nieuw leven gekomen. Er is weer hoop geboren. En zelfs in het donkerste weiland... is het nooit helemaal donker.

It is net altyd fan belang wêr't in bern berne wurdt.

Mar wat der mei dat bern bart,

en wat dat bern yn minsken wekker makket – dat is it wûnder fan kryst.